

การศึกษาประเภทและหน้าที่ของคำเชื่อมสังกรประโยคในภาษาไทย : คำว่า “ที่” (2528-2529)

Values and Functioning of the Subordinate Markers in Thai : the Marker [thî:]
(1985 - 1986)

มธุรส สาขลวิจารณ์ จงชัยกิจ¹
Maturros Sacholvijarna Chongchaikit

ABSTRACT

The Thai word [thî:] is known to have a very interesting property-being able to occupy more than one linguistic function: In this work, [thî:] -element was studied for its two important aspects : its different values and functions in general, and its functions as markers of three types of subordinate clauses: relative, complement, adverbial. Different values and functions of [thî:], as well as others subordinate markers such as [sîn] , [an] , [wâ:] , [hâj] , [phîa:wâ:] ,etc. are analysed linguistically. It is evident that this study like the studies of the universality, as well as the particularity of any natural language will contribute to the progress of language teaching (native and foreign). The study of semantic component is as important as the study of the syntactic one since Thai is a non-inflectional language.

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัย คำว่า ที่ เริ่มจากการที่คำนี้เป็นคำหนึ่งในภาษาไทยที่มีหลายหน้าที่และความหมาย การวิจัยเริ่มจากการรวบรวมสรุปทุกหน้าที่ และความหมายที่คำนี้มีอยู่ในภาษา จากนั้นจึงเป็นการวิเคราะห์ เฉพาะ หน้าที่คำเชื่อมสังกรประโยค 3 ประเภทของ คำว่า ที่ อันได้แก่คุณานุประโยค นามานุประโยค และ วิเศษณานุประโยค เพื่อหาผลสรุปทางภาษาศาสตร์

เกี่ยวกับเงื่อนไขทางการใช้ภาษาของคำนี้ในภาษาไทย ขณะเดียวกันคำเชื่อมสังกรประโยคอื่น ๆ เช่น ซึ่ง อัน ว่า ให้ เพื่อว่า เพื่อที่ ฯลฯ ก็ได้รับการวิเคราะห์วิจัย ตามแนวภาษาศาสตร์ด้วยเช่นกัน

สรุปแล้วการศึกษาภาษาหนึ่ง ๆ ควรกระทำทั้งในส่วนที่เกี่ยวกับลักษณะอันเป็นสากลร่วมกันของหลาย ๆ ภาษา และในส่วนที่เป็นลักษณะเฉพาะของภาษานั้น จึงจะเป็นการช่วยส่งเสริมความก้าวหน้า

¹ภาควิชาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ทางการเรียนการสอนได้ทั้งภาษาแม่ และภาษาต่างประเทศในเวลาเดียวกัน อนึ่ง ภาษาที่มีลักษณะเป็นภาษาแห่งบริบทอย่างภาษาไทยนี้ การศึกษาองค์ประกอบทางความหมายจะมีความสำคัญเท่าเทียมกันกับการศึกษาองค์ประกอบทางโครงสร้างของภาษา และในขณะเดียวกันก็จะขาดสิ่งใดสิ่งหนึ่งเสียมิได้

คำนำ

จากแนวความคิดที่ว่า ทักษะความรู้ในภาษาแม่ เช่นภาษาไทยอาจเป็นปัจจัยสำคัญในการเรียนภาษาต่างประเทศได้ (เช่นภาษาฝรั่งเศส) การศึกษาวิเคราะห์วิจัยเพื่อหาความกระจ่าง ในลักษณะเฉพาะ และลักษณะอันเป็นสากลร่วมกับภาษาอื่นของภาษาไทย จึงควรแก่ความสนใจ ด้วยเหตุที่ภาษาไทยมีการเรียงลำดับคำในประโยค เป็นหลักในการตัดสินใจประเภทและหน้าที่ของคำ ๆ หนึ่ง มากกว่าการดูจากรูปคำ และรากศัพท์ของคำนั้น ๆ จึงเกิดปรากฏการณ์ทางภาษาอันได้แก่ การที่คำหนึ่ง ๆ ในภาษาไทย (โดยเฉพาะพวกคำเชื่อมประโยค) สามารถทำหน้าที่ได้หลายอย่าง และจัดอยู่ในประเภทของคำต่าง ๆ ได้หลายประเภท การศึกษาวิจัยเพื่อกำหนดประเภทและเงื่อนไขในการทำหน้าที่ซึ่งคำเหล่านี้มีอยู่จริงในภาษาไทยโดยอาศัยหลักทางภาษาศาสตร์ ย่อมช่วยให้เราเข้าใจลักษณะเฉพาะของภาษาดีขึ้น และสามารถนำไปช่วยในการเรียนรู้ภาษาอื่น ๆ ได้ต่อไปอย่างมีประสิทธิภาพ ผลของการวิจัยยังช่วยให้เรามองเห็นชัดถึงวิวัฒนาการทางภาษาอันสืบเนื่องมาจาก ความจำเป็นในการสร้างคำขึ้นมาใหม่ เพื่อใช้เปรียบเทียบถอดความจากภาษาอื่น (จากรูปคำที่ซับซ้อนขึ้นของคำเชื่อมสังกรประโยคเป็นต้น) การเก็บรวบรวมกฎเกณฑ์หรือเงื่อนไขทางการใช้ภาษาเหล่านี้โดยสม่ำเสมอ จึงเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการอนุรักษ์ภาษาไว้สืบไป

วัตถุประสงค์ในการศึกษา

1. เพื่อหาข้อสรุปทางภาษาศาสตร์เกี่ยวกับประเภทและหน้าที่ของคำว่า ที่ ที่มีอยู่ในภาษาไทย ทั้งหมด

2. เพื่อกำหนดรายการคำเชื่อมสังกรประโยคทุกประเภทที่มีอยู่ในภาษาไทย

3. เพื่อสรุปกฎเกณฑ์และเงื่อนไขในการทำหน้าที่ของคำเชื่อมสังกรประโยคทุกคำตามแนวของภาษาศาสตร์

วิธีดำเนินการวิจัย

เนื่องจากการวิเคราะห์วิจัยทางภาษาศาสตร์ จึงได้เลือกเอาทฤษฎีทางภาษามาเป็นหลัก ได้แก่ ทฤษฎีวรรณกรรม (Distributionalism/Descriptivism) และทฤษฎีปริวรรตอันล้ำสุด (Generative Transformationalism) โดยได้พิจารณาแล้วว่าเหมาะสมสำหรับประยุกต์ใช้ในการวิเคราะห์ภาษาไทย ข้อวิเคราะห์ของทฤษฎีวรรณกรรมจะช่วยให้การตัดแบ่งคำ กลุ่มคำที่มีความหมายตลอดจนการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างคำต่าง ๆ ในประโยค ทฤษฎีปริวรรตให้ข้อวิเคราะห์หลัก อันได้แก่ การยึดถือความสามารถเฉพาะตัวของเจ้าของภาษา (Competence/Performance) เป็นหลัก คือ ความสามารถในการที่จะตัดสินใจว่าประโยค หรือข้อความใดถูก หรือผิดแบบแผนการใช้ภาษาอันเป็นที่ยอมรับในสังคม นอกจากนี้ยังได้ประยุกต์ใช้วิธีวิเคราะห์อันได้แก่ การนำเอาประโยคข้อมูลต่าง ๆ มาเปรียบเทียบในหลาย ๆ รูปแบบ จนกระทั่งได้ข้อวิเคราะห์ที่แน่นอนเกี่ยวกับหน้าที่ของคำ ๆ หนึ่ง หรือเงื่อนไขในการใช้ภาษาของคำ ๆ หนึ่ง ในประโยค (Manipulation of the sentence data)

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทราบถึงหน้าที่ที่มีอยู่ทุกอันของคำว่า ที่ ในภาษาไทย

2. สามารถกำหนดแน่นอนถึงเงื่อนไขในการทำหน้าที่ของคำเชื่อมสังกรประโยคประเภทต่าง ๆ ทุกคำที่มีอยู่ในภาษาไทย

3. เกิดความเข้าใจในลักษณะเฉพาะ และลักษณะอันเป็นสากลร่วมกับภาษาอื่นของภาษาไทย ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับคำเชื่อมสังกรประโยค

4. สามารถเปรียบเทียบ ความเหมือน และความแตกต่างระหว่างโครงสร้างและความหมายในภาษาไทย และภาษาต่างประเทศได้อย่างมีหลักเกณฑ์ทางภาษาศาสตร์

5. เกิดความเข้าใจในวิวัฒนาการทางการใช้ภาษา และสามารถเรียนรู้ภาษาได้ดียิ่งขึ้นทั้งภาษาไทยและภาษาอื่น ๆ

6. ทราบแนวการวิเคราะห์วิจัยทางภาษาศาสตร์แบบต่าง ๆ

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประเภทและหน้าที่ของคำว่า ที่ ที่มีอยู่ในภาษาไทยทั้งหมด

2. ประเภท และหน้าที่ของคำเชื่อมสังกรประโยคต่าง ๆ ที่อยู่ในประเภทเดียวกันกับคำเชื่อมสังกรประโยคที่

3. อนุประโยค 3 ประเภท คือ คุณานุประโยค นามานุประโยค และวิเศษณานุประโยค

ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

- งานของ Helene HUOT (2520/1977) ใน “Recherches sur la Subordination en Francais” ซึ่งเกี่ยวกับสังกรประโยคแบบต่าง ๆ ในภาษาฝรั่งเศส โดยนำแนววิเคราะห์หอนั้นเป็นแนวปริวรรตนั้นมาเป็นแบบอย่างในเชิงประยุกต์

- งานของ Noam CHOMSKY (2524/1981) ใน “Lectures on Government and Binding” ซึ่งเกี่ยวกับการวิเคราะห์ที่ว่างในประโยคต่าง ๆ เช่น สังกรประโยคแบบคุณานุประโยค ว่าเป็น “ตำแหน่งไรรูปที่มีความหมาย” โดยมีความสัมพันธ์กับคำใดคำหนึ่งในประโยคทางความหมายเสมอ (Place Vide/Zero element)

- งานของ ภาสินี ศรีหิรัญ (2521/1978) ใน “A Transformational Study of Relative Clauses in Thai” ในส่วนที่เป็นการวิเคราะห์เชิงภาษาศาสตร์ปริวรรตเกี่ยวกับคุณานุประโยคไทยแบบต่าง ๆ

- งานของ เพ็ญศิริ เอกนิม (2525/1983) ใน “A Study of Informational Structuring in Thai Sentences” ในส่วนที่เป็นการวิเคราะห์นามานุประโยค และคุณานุประโยคบางแบบในภาษาไทย

- งานของ Antoine CULIOLI (2524/1971) หรือ “Rubrique Linguistique in Alpha Encyclopedia” ที่เกี่ยวกับวิเศษณานุประโยคโดยทั่ว ๆ ไป

สมมติฐานของงานวิจัย

คำว่า ที่ มีคุณสมบัติ มีหลายหน้าที่ และหลายความหมาย เช่นเดียวกับคำเชื่อมสังกรประโยคอื่น ๆ ที่จัดอยู่ในประเภทเดียวกันกับคำเชื่อมสังกรประโยค ที่

คำว่า ที่ ในภาษาไทย

จากการแบ่งศึกษา คำนี้ในฐานะของหน่วยคำเดี่ยว (Simple form) และหน่วยคำประสม (Composed form) ได้พบว่า

- ในฐานะของหน่วยคำเดี่ยว ที่ เป็นได้ทั้ง คำนาม คำบุพบท และคำเชื่อมสังกรประโยคชนิดคำเดี่ยว

- ในฐานะของหน่วยคำประสม ที่ เป็นได้ทั้ง คำบอกลำดับที่ คำช่วยสร้างคำใหม่ในภาษา และคำเชื่อมสังกรประโยคชนิดคำประสม

สรุปได้ว่า ที่ เป็นหน่วยคำหนึ่งในภาษาที่ถูกปรากฏการณ์ทางภาษาอันหนึ่ง (A Transposition) ทำให้เกิดคุณสมบัติพิเศษ คือ สามารถทำได้หลายหน้าที่ และมีได้หลายความหมาย จากการวิเคราะห์ความหมายที่คงอยู่ของคำนี้พบว่าหน้าที่ดั้งเดิมของ ที่ ควรจะเป็น คำนาม อนึ่ง วิวัฒนาการได้ทำให้ ที่ สามารถเป็นได้ทั้ง หน่วยความหมาย (Lexical morpheme) และ หน่วยไวยากรณ์ (Grammatical morpheme) โดยชนิดหลังจะเป็นผู้สูญเสียความหมายที่เคยมีอยู่ไป คำว่า ที่ ที่มีอยู่ในภาษาไทยทั้งหมด จึงเป็นคำเดียวกันแต่มีความหมาย และหน้าที่แตกต่างกันไปตามสภาพแวดล้อมทางภาษา และหนึ่งในหน้าที่นั้นก็คือ หน้าที่ของคำเชื่อมสังกรประโยค

คำว่า ที่ ในคณานุกรมประโยค

ในแง่ของภาษาศาสตร์แนวปริวรรต คณานุกรมประโยค จัดเป็นส่วนประกอบหนึ่งของกลุ่มนาม (Nominal Group/Noun Phrase) ที่มีลักษณะเป็นประโยคย่อย (อนุประโยค) ผลสรุปจากงานวิจัยระดับปริญญาเอกของ ภาสินี ศรีหิรัญ (2521/1973) ยืนยันว่า คณานุกรมประโยคในภาษาไทยแบ่งออกเป็น 3 แบบย่อยคือ

1. แบบมีตัวสัมพันธ์ (anaphoric)
2. แบบไม่มีตัวสัมพันธ์ (non anaphoric)
3. แบบไม่ประกอบค่านาม (non nominal)

เมื่อพิจารณาคณานุกรมประโยค ในด้านความสัมพันธ์กับค่านามข้างหน้า โดยมีคำเชื่อม ที่ ซึ่ง อัน เป็นตัวของความสัมพันธ์นั้น จะสามารถสรุปตามแนวการวิเคราะห์ของทฤษฎีปริวรรตอันล่าสุดได้ว่า

1. คำเชื่อมคณานุกรมประโยคเข้ากับค่านามในภาษาไทยนั้น ไม่จัดว่ามีลักษณะของคำสรรพนามโดยแท้จริง (ประพันธสรรพนาม)² ด้วยมิได้มีการเปลี่ยนแปลงใด ๆ ทางรูปคำ อันจะแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ที่มีต่อค่านามที่มาจากหน้าหรือต่อตำแหน่งว่างในคณานุกรมประโยค (Empty Category)

ตัวอย่าง

บุรุษ_i ที่ _____; ยืนอยู่โน้น = L'homme qui ______i est debout là

บุรุษ_i ที่ นิดอยากพบ _____; = L'homme que Nid veut rencontrer ______i

2. ความแตกต่างทางรูปคำของคำเชื่อมทั้งสามคือ ที่ ซึ่ง อัน นั้นแสดงถึงเงื่อนไขทางการใช้ภาษาที่

แตกต่างกัน โดยจะปรากฏออกมาในรูปของความหมายที่พึงดูประหลาดหรือไม่ได้ใจความเสียมากกว่าที่จะเป็นความคิดทางโครงสร้าง โดยที่บางครั้งคำประเภทอื่นคือ ลักษณะนาม³ จะมีส่วนในการกำหนดเงื่อนไขเหล่านี้ด้วย

ตัวอย่าง⁴ ผู้หญิง คน ที่ เขากำลังหลงรัก

? ผู้หญิงคน ซึ่ง เขากำลังหลงรัก

*? ผู้หญิงคน อัน เขากำลังหลงรัก

3. คำว่า ผู้ ซึ่งบางครั้งถูกวิเคราะห์ว่าเป็นคำเชื่อมสังกรประโยคชนิดคณานุกรมประโยคนั้น จะเป็นแต่เพียงลักษณะนามที่มีคุณสมบัติพิเศษสามารถเปลี่ยนประโยคย่อยที่ตามมาให้เป็นกลุ่มนาม เพื่อนำไปขยายกลุ่มนามอื่น ๆ ได้ การพิจารณาคำนี้ จะออกมาในรูปต่อไปนี้

ตัวอย่าง - นายพล ผู้กล้าหาญ ได้มอบรางวัลแก่เขา

กลุ่มนาม + กลุ่มนาม + กลุ่มกริยา

- นายพล ผู้ที่ เขารู้จักดี ได้มอบรางวัลแก่ฉัน

กลุ่มนาม + คณานุกรมประโยค + กลุ่มกริยา

คำว่า ที่ ในนามานุกรมประโยค

ตามแนวภาษาศาสตร์ นามานุกรมประโยคจัดเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มกริยา (Verbal Group / Verb Phrase) นอกจากคำเชื่อมนามานุกรมประโยค ซึ่งได้แก่

² แม้ว่าคำสรรพนามในภาษาไทย (เช่นเดียวกับคำชนิดอื่น ๆ) จะไม่มีการเปลี่ยนแปลงรูปคำตามหน้าที่ของค่านามที่มันแทน แต่โดยลักษณะทั่วไปคำที่เราเรียกว่า สรรพนาม เช่น ฉัน เธอ เขา ข้าพเจ้า ฯลฯ ย่อมมีรูปที่สัมพันธ์ทางความหมาย และทางการแสดงบุรุษสรรพนาม (ที่ 1-ที่ 2-ที่ 3) กับคำที่มันแทนเสมอ ซึ่งเป็นลักษณะที่ คำว่า ที่ ไม่มีอยู่เด่นชัด

³ ลักษณะนาม คือ คำชนิดหนึ่งในภาษาไทย ซึ่งปกติจะประกอบกับค่านามเพื่อแสดงจำนวน/ลักษณะ/ความเฉพาะเจาะจง เป็นต้น มักมีรูปที่สัมพันธ์กับประเภทและความหมายของค่านามที่มันประกอบ

⁴ เครื่องหมาย ? = พึงดูใจความหมาย หรือพึงดูประหลาด ไม่นิยมใช้

- เครื่องหมาย *? = ผิดทั้งโครงสร้างและความหมาย

ว่า ให้ และ ที่ แล้วยังต้องเพิ่มคำว่า ที่จะ อีกด้วย คำเหล่านี้มีได้หลายหน้าที่และความหมายเช่นกัน คือ ว่าเป็นทั้งกริยา และคำเชื่อมประโยค ให้เป็นทั้งกริยา บุพบท คำบอกกาลวิสัย (aspect) และคำเชื่อมประโยค ที่จะ เกิดจากการรวมเอาคำว่า ที่ และ จะ ซึ่งใช้บอก อนาคตกาลเข้าไว้ด้วยกัน จากการวิเคราะห์คำเชื่อม นามานุประโยคพบว่า

1. เงื่อนไขในการใช้คำเหล่านี้ ขึ้นอยู่กับประเภท ของคำกริยาที่มาข้างหน้าเป็นสำคัญ โดยต่างฝ่ายจะเสริม ในส่วนที่อีกคำหนึ่งใช้ไม่ได้อยู่เสมอ และบางครั้งเมื่อ คำเชื่อมสองตัวสามารถใช้กับกริยาประเภทเดียวกันได้ ก็มีความหมายและเงื่อนไขเกี่ยวกับประโยคย่อย (นามานุประโยค) ที่แตกต่างกันออกไป โดยทั่วไปแล้ว ว่าจะมีที่ใช้มากที่สุด ยกเว้นเมื่อมีคำกริยาประเภทที่ แสดงความปรารถนา ต้องการ ซึ่ง ให้ จะเข้ามาแทนที่ ว่า คำว่า ที่จะ หรือ คำเชื่อมลดรูป (Zero marker) จะแทนที่ ให้ เมื่อประธานในประโยคหลักและใน นามานุประโยคเป็นตัวเดียวกัน ดังนี้เป็นต้น

- ตัวอย่าง 1 *เขาอยาก ว่า เธอไปกับเขา
เขาอยาก ให้ เธอไปกับเขา
2. เขาสั่ง ให้ เธอรักเขา \neq เขาสั่ง ว่า เธอต้องรักเขา
3. *เขาอยาก ให้ ไปกับเธอ
เขาอยาก ที่จะ ไปกับเธอ = เขาอยาก ϕ^5 ไปกับเธอ
4. เขาทราบ ว่า เธอออกไปข้างนอก \neq เขา ทราบ ที่ เธอออกไปข้างนอก

2. การลดรูปประธานที่ซ้ำกันในประโยคย่อย (นามานุประโยค) สามารถทำได้อย่างอิสระ โดยไม่ทำให้ความหมายเปลี่ยนแปลง หรือรูปประโยคผิดไปแต่อย่างใด ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- ฉันคิดว่า พรุ่งนี้ ฉัน จะมาสาย = ฉันคิดว่า พรุ่งนี้ ϕ จะมาสาย
- นิดชอบใจ ที่ เขาจะไต่ถามทำ = นิดชอบใจที่

ϕ จะไต่ถามทำ

3. การพิจารณาดำเนินสัมพันธ์ตามทฤษฎีปริวรรต ทำให้สามารถแยกประโยคย่อยที่มี ที่ เป็นคำเชื่อมออกเป็นนามานุประโยค หรือคุณานุประโยค ได้อย่างชัดเจน และแน่นอนดังต่อไปนี้

ตัวอย่าง - ฉัน เชื่อ $\left\{ \begin{array}{l} \text{ที่} \\ \text{ว่า} \end{array} \right\}$ เธอหวังดีต่อเขา
= นามานุประโยค

- ฉัน เชื่อ ϕ $\left\{ \begin{array}{l} \text{ที่} \\ \text{ว่า} \end{array} \right\}$ เธอพูด ϕ มาทั้งหมด)
= คุณานุประโยค

คำว่า ที่ ในวิเศษณานุประโยค

พิจารณาดตามหลักภาษาศาสตร์ วิเศษณานุประโยค จัดเป็นส่วนประกอบหนึ่งของประโยค (Sentence Constituent) การวิเคราะห์คำเชื่อมวิเศษณานุประโยค นี้ได้แบ่งตามลักษณะของหน่วยคำเดี่ยว และหน่วยคำ ประสม โดยจะแบ่งย่อยออกไปอีกตามลักษณะของ ความสัมพันธ์ที่ประโยคย่อยมีต่อประโยคหลักคือ บอก เหตุผล - บอกจุดมุ่งหมาย - บอกผล - บอกเงื่อนไข ข้อสมมติ - บอกความขัดแย้ง - บอกความเปรียบเทียบ - บอกเวลา เนื่องจากคำเชื่อมวิเศษณานุประโยคประเภท หน่วยคำเดี่ยว เป็นคำที่มีได้หลายหน้าที่และหลายความ หมาย คือ อาจเป็นได้ทั้ง บุพบท กริยา วิเศษณ์ หรือ ลักษณะนามการกำหนดหน้าที่ว่าเป็นคำเชื่อมวิเศษณานุ ประโยค หรือไม่งั้น จึงต้องดูจากโครงสร้างของ ประโยคย่อยเป็นหลัก และการที่มีคำเชื่อมวิเศษณานุ ประโยคประเภทหน่วยคำประสมนั้นนับเป็นอีกวิธี หนึ่งที่จะทำให้ทราบหน้าที่นี้ได้อย่างแน่นอน

คำเชื่อมวิเศษณานุประโยคประเภทหน่วยคำประสม เกิดจากการเติมคำว่า ที่ ให้ และ ว่า ลงไปท้ายหน่วย คำเดี่ยวเป็นหลัก นอกจากนี้ก็ได้แก่การประสมกันเอง ในระหว่างคำเชื่อมวิเศษณานุประโยค ประเภทเดียวกัน เป็นต้น

ตัวอย่าง - เขาทำงาน เพื่อ ลูก (บุพบท) \neq เขาทำงาน

⁵ ϕ คือคำเชื่อมลดรูป หรือ Zero marker

เพื่อให้ลูกสบาย (คำเชื่อมวิเศษณ์ประโยค)

- เขาไปโรงเรียน แม้ เขาจะไม่สบาย
- เขาไปโรงเรียน แม้ว่า เขาจะไม่สบาย

เมื่อมีการเปลี่ยนที่วิเศษณ์ประโยค จากตำแหน่งเดิม คือ หลังจากจบประโยคหลักลงจะมีการใช้คำเชื่อมช่วยอีกประเภท คือ **จึง** **ยัง** **ก็** โดยใช้คำเหล่านี้ลงหน้ากริยาในประโยคหลัก พร้อมทั้งเลือกตามความหมายที่เหมาะสม ดังตัวอย่าง

- ตัวอย่าง - เขาไม่ไปทำงาน เพราะ ป่วย
- เพราะป่วย เขาจึงไม่ไปทำงาน

ข้อสรุป และข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยคำเชื่อมสังกรประโยค ในแนวภาษาศาสตร์ทำให้สามารถกำหนดลักษณะหน้าที่และการใช้คำเหล่านี้ได้อย่างชัดเจน ซึ่งจะมีผลต่อการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาไทยได้เท่า ๆ กันกับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ

จะเห็นได้ว่าการศึกษาโครงสร้างประโยคเพื่อกำหนดเงื่อนไขของการใช้คำเหล่านี้ในภาษาไทย มีความสำคัญไม่น้อยไปกว่าการศึกษาในส่วนที่เกี่ยวกับความหมายต่าง ๆ ภาษาไทยแม้จะเป็นภาษาแห่งปริบท แต่ก็ยังต้องการการกำหนดองค์ประกอบต่าง ๆ ทางโครงสร้างที่ชัดเจน จึงจะช่วยให้เกิดการเรียนรู้การใช้ภาษาที่ถูกต้องได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การที่สามารถวิเคราะห์ภาษาของตนเองเพื่อกำหนดแบบแผนการใช้ภาษาที่ชัดเจนนั้นย่อมช่วยในการเรียนรู้ภาษาอื่น เพราะสามารถพิจารณาความแตกต่าง หรือความคล้ายคลึงระหว่างภาษาได้อย่างมีหลักเกณฑ์ยิ่งขึ้น หนึ่ง หลักเกณฑ์ทางภาษาศาสตร์นั้น เกิดจากการประมวลความรู้ จากการศึกษาวิเคราะห์สิ่งที่ เป็นสากล หรือเป็นลักษณะเฉพาะของหลาย ๆ ภาษาในโลก ความจริงนั้น การนำความรู้เหล่านี้มาประยุกต์ใช้ในการสอนภาษาต่างประเทศได้ทำกันมาเป็นเวลานานแล้ว โดยมีการพัฒนาไปตามการเปลี่ยนแปลงทางแนวคิดของทฤษฎีภาษาศาสตร์ต่าง ๆ มาโดยตลอด บัดนี้จึงถึงเวลาแล้วที่สิ่งเหล่านี้ควรจะได้เป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอน

ภาษาทั้งภาษาแม่และภาษาต่างประเทศ

งานที่จัดว่าเร่งด่วนที่สุดในขณะนี้จึงได้แก่การวิเคราะห์รวบรวมกำหนดลักษณะหน้าที่และเงื่อนไขต่าง ๆ ทางการใช้ภาษาของคำทุก ๆ ประเภท ในภาษาไทย โดยใช้แนวทางการวิเคราะห์ทางภาษาศาสตร์ ทั้งแบบโครงสร้าง และแบบความหมายเพื่อให้ได้ข้อมูลในการนำไปประยุกต์ใช้ที่ครบถ้วนสมบูรณ์

เอกสารอ้างอิง

- คุณฎิพร ชำนิโรคนานต์. 2512. *อนุพากย์ในภาษาไทย*. พระนคร : แผนกวิชาภาษาไทย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต (อค์สำเนา)
- พรทิพย์ กิจสมบัติ. 2524. *การใช้คำที่ ชิ่ง อัน*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาภาษาไทย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต (อค์สำเนา)
- อุปถิตศิลปสาร, พระยา. 2511. *หลักภาษาไทย*. พระนคร : ไทยวัฒนาพานิช.
- Arrive, M. and J.C. Chevalier. 1955. *L'Initiation a la Linguistique, La Grammaire : Lectures*. Paris : Klincksieck.
- Chomsky, N. 1981. *Lectures on Government and Binding*. Dordrecht : Foris Publication.
- Conklin, N.F. *The Semantic and Syntax of Numeral Classification in Tai and Austro-nesian*. Ann Arbor : University Microfilms International, 1982. Ph; D. Dissertation.
- Culioli, A. 1971. *Rubrique Linguistique in Alpha Encyclopedia*. Paris : Grange-Balieu.
- Ekniyom, P. 1982. *A Study of Informational Structuring in Thai Sentences*. University of Hawaii, Ph. D. Dissertation.
- Huot, H. 1977. *Recherches sur la Subordination en Francais*. Universite de Lille. These d'Etat.

Kanchana Sindhavananda. 1969. *The Verbs in Modern Thai*. University of Georgetown, Unpublished Ph.D. Dissertation.

Sornhira, P. 1978. *A Transformational Study of Relative Clauses in Thai*. University of Texas at Austin, Ph. D. Dissertation.